

August Varenius Johannes Christophorus Meier

Collegii Theologici Controversiarum inter Ecclesias A. Conf. Invariatae, & praecipuas huius seculi sectas Synoptici Disputatio VIII. De Homine Integro, Quam Divino Numine Propitio Venerandae Facult. Theologicae Consensu, Praeside, Augusto Varenio, S. S. Theol. D. Coll. Theol. Seniore, & p. t. Decan[o,] D. XVII. Februar. An. tu Soteros cl Ic LXXXIV. In Novo Auditorio Maiori horis inde ab 8. matut. Publicae Collationi Academicae submittet Johannes Christophorus Meier/ Scheessella-Verdensis

Rostochii: Wepplingius, 1684

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn736014144>

Druck Freier Zugang

RU theol. 1684

Varenius, Aug./6

COLLEGIUM THEOLOGICUM
COMITATUS ROSTOCKENSIS A. C. 1526

DIPLOMATUM

H O M I N I S

AUGUSTI

Universitäts-
Bibliothek
Rostock

IM NOVO ANTIQVARIATO

TOURNAI

ARTICULI DE HOMINE INTEGRO,

THESIS I.

Subjectum non minùs præcipuum Creationis ac Angelâ
 (a) imò de quo solo, stylo loquendi Biblico-Canonico
 memoratur, quod *conditum sit ad imaginem & similitudinem*
DEI (b) quæ proinde ratione intrinsecâ & extrinsecâ in illâ
 specie se exeruit (salvâ tamen non minùs, excellentiâ An-
 gelicâ intrinsecâ, majori etiam in *Angelo*, quàm in *homine* (c)
 est Homo (d) in cuius Creatione Verbum illud mandati
 Creans, longè magnificentius exprimitur (e) ipso DEO Trin-
 uno, ter in Numero Plurali de se loquente scil: (1) FACIA-
 MUS hominem (2) ad imaginem NOSTRAM (3) secundum
 similitudinem NOSTRAM, & sic (1) creante DEO homi-
 nem ad imaginem suam (2) creante illum ad imaginem,
 DEI (3) marem & foeminam creante eos, (z) quæ Creatio
 est duo (h) maris scil. & foeminae, quomodo distinctè processe-
 rit cum quoad formationem corporis Adamitici de pulvere
 Terra, & inspirationem Spiraculi vite, (d) vel נשמת חיים
 ut sic homo primus fieret in animam viventem (non morta-
 lem) quomodo porrò Creator DEUS ex exempta Adamo dor-
 mienti costâ, formaverit Hevam primam Parentem (i) ean-
 demque Adamo conjugio stabili iunxerit in Paradiso, ex
 Historia Mosis liquidò constat; neque fingenda est aliâ
 productio, seu creatio hominis, ante Adamum velut generis
 humani Parentem absolutè primum, (k) nec ex primâ
 lege, vel institutione, conjugium nisi τὸν δύο (l). (a) Gen.
 3. 22. (b) Gen. 1. 26. 27. (c) Ps. 103. 20. 104. 4. Job. 38. 7. Marc. 12. 25
 (d) Gen. 2. 7. 5. 2. (e) Gen. 1. 3. 6. 4. 26. 27. (z) Gen. 1. 26. 27. (h) Gen. 1. 27.
 c. 2. 23. 24. 25. Matth. 19. 4. 5. 6. (d) Gen. 12. 7. (1) Gen. 2. 21. 22. 23. 20.
 21. (k) conf. Luc. 3. 38. Act. 17. 26. Rom. 5. 12. 13. (l) Matth. 19. 4. 5. 6.
 Contra authorem Tract. de Existentiâ Præ-Adamitarum & Polygamia.

Δ

THE.

THESIS II.

Homo primus (α) non solum non fuit creatus talis, qualis nunc nascitur: (β) sed nec ab ipso authore Deo talis, condi potuit, & adeo, licet hæc ipsa natura humana per generationem deducatur (γ) ex creatione Mundi, unde primò omnium in Adamo habetur natura humana, tamen ne quidem homo, qualis nunc est regenitus (δ) nedum, qualis est caro ex carne natus, (ε) à DEO conditus est, nec qualis nunc nascitur condi potuit, repugnante naturâ cum DEI summè boni (ζ) tum ipsius à DEO conditæ (quæ non potuit non excellenter & plenissimè bona esse) rei (η) (α) 1. Cor. 15. 45, 47, 49. (β) Eph. 2. 3. (γ) Act. 17. 26, Rom. 5. 12, (δ) Rom. 7. 2 v. 14. ad usq; finem. (ε) Joh. 3. 5, 6, (ζ) Matth. 19. 17, (η) Gen. 1. 4. 10, 12, 18, 21, 25, 31. Contra veteres Pelagianos & Socinianos.

§. 1. Religiani veteres existimarunt per Adami peccatum nihil omninò homines perdidisse, talemque nunc quoque esse humanam naturam, qualem initio primus homo de manu conditoris acceperat, hominem item fuisse moriturum, etiam si non peccasset. Conf. Augustini, lib. de Hæres. c. 88. & in Epist. 106. ad Paulin. Eadem ferè sententia Socinianorum de qua mox videbitur. Neque verò contra Bellarminum nobis imputantem, quod juxta nostram sententiam de homine Integro, ante, non post lapsum, consequens sit non potuisse hominem talem initio condi qualis nunc nascitur, atque adeo condendum fuisse in originali quâdam justitia, quæ ad naturalem hominis constitutionem pertineret, quæ per peccatum amissâ non manserit natura integra, negamus consequentiam: sed illam ultrò admittimus. Deus scilicet non condere potuit naturâ seu inde ex primâ creatione iræ filium, totum vel ex parte carnalem, in quo sive regnet, sive inhabitet peccatum, in quo daretur perpetuò carnis rebellio, vel lucta adversus Spiritum, multò minùs in quo perpetuum carnis dominium, sic ut semper & necessarid homo peccaret, ac per hoc ejus peccata in authorem naturæ Deum refererentur, qui proinde potiùs hoc notamus in Pontificiis velut errorem, quo asserunt, potuisse à DEO hominem condi eum luctâ carnis ac Spiritus, cum rebellionem carnis, cum concupiscentiâ & difficultate bene agendi, licet actu secundo conditus talis non fuerit: sed multò felicior, Conf. Bellarm. lib. unic. de Grat. primi hominis c. 1.

THES. III.

Adams non est conditus à DEO in puris naturalibus, quæ prout describuntur ab Adversariis, purum putum commentum sunt, nec unquam extiterunt. (a) conf. Gen. 1. 26, 27, s. 1. 2. 3. Ecclesiastes c. 7. v. 30.

§. 2. De puris Naturalibus hominis integri, loquaculi sunt & Pontificii & Sociniani. Scilicet juxta illos fingitur Deus condidisse naturam humanam talem, quæ haberet *propensiones magnas ad bonum carnale*, & in quâ daretur *perpetuus morbus & languor ex conditione materia oriundus, ac inde lucta carnis & rebellio, ingens bene agendi difficultas ac inclinatio ad malum*, fuisse jam in illa concupiscentiam illam, quæ nunc etiam datur post lapsum, quæq; est *propensio ad omnia vitia, etsi non, ex intentione auctoris natura: sed præter ejus intentionem in homine extitisset, si in puris naturalibus homo creatus fuisset, eandem rationem mortalitatis, quæ detur in homine in puris naturalibus* considerato: ceterum, ne *illa lucta carnis, seu languor nature humane* in actum erumperet, Deum addidisse velut *auream quoddam frænum, justitiam scilicet originalem*, quæ prohibitura erat, ne *carnalis illa propensio*, impediret *spiritualem*, & sic prævaleret & naturalis illa *mortalitas* erumperet in ipsum mortis actum, prout contra per lapsum, ubi jam remotum est *aureum illud frænum*, illa ipsa *lucta vel concupiscentia*, unâ cum *morte* erumpat, atq; sic fiat *vulnus peccati quod ceteroqui fuisset languor nature, ut eo sublato manserit natura, qualis fuisset, si in puris naturalibus condita fuisset*, ut sic non magis differat status hominis post lapsum Adami, à statu ejusdem in puris naturalibus, quàm differat *spoliatus à nudo*, neque deterior sit *humana natura*, si culpam originalem detrahatur, neque magis *ignorantiâ & infirmitate labores*, quàm esse & laboraret in puris naturalibus condita. Bellarm. l. uni. de grat. Prim. hominis C. 5. c. 6. &c.

§. 3. Non minùs Sociniani agnoscunt statum *Neutrale[m] s. Naturalem in puris qualitatibus*, quem Adamo & Hevæ affingunt, ceterum aliter & sic, ut in illis nihil talis agnoscant *doni supernaturalis, seu aurei fræni*: sed talem illis affingant statum, in quo *originalis justitia pariter atque injustitia exortet habuerint instar tabulae*

Larva, similesq; fuerint infantibus aut pueris innocentibus. Conf. Socin. de statu primi hominis c. 4. Smalz. de Christo, vero & naturali DEI filio c. 7.

S. 4. A. Socinianis non multum abesse *Arminianos*, probare contendunt Censores Leidenses Cens. in confess. c. 5. inde, quod in sua confessione vel declaratione sententia, *potentias naturales inmirum intellectum & liberam voluntatem suscepisse credunt, ut Adamus legi obligaretur, quippe qui vi potentiarum illarum creaturarum prestare illa omnia potuerit, ut in suis concreativæ habitibus opus laud fuerit.* conf. Episcop. Thef. 6. dif. 5.

S. 5. Unde & mirum, Junium usque adeò de *puris Naturalibus* certum fuisse, ut etiam *hominem in puris naturalibus consideratum*, objectum statuerit *DEI eligentis & reprobantis.* Contra, si homo nullus unquam in puris naturalibus à DEO est conditus, Et nec unquam in decreto Dei ita considerari potuit. Conditus est primus homo, & in eo omnes ad imaginem DEI, secundum similitudinem DEI, Ergo non in puris naturalibus; proinde falsissima est hypothesis Junii, quam habet in Disputatione cum Jacobo Aemino p. 107

THES. IV.

Status Primi Hominis absolvetur triplici imprimis excellentiâ: primâ animæ (α) quæ dicitur *justitia originalis*. (β) secundâ corporis, scilicet hujus, & sic totius suppositi *immortalitate* (γ) tertiâ loci, seu *Paradisi, & in hoc Ligni vitæ* (δ) Ad primam excellentiam adeò pertinet *justitia Originalis*, quæ in Mose venit nomine, imaginis & similitudinis אֱדֵנָה , quæ duæ voces nec idem sonant, nec dispararum, nedum toto genere diversum (α) Gen. 1. 26, 27. (β) Ephes. 4. 24. Coloss. 3. 10. (γ) Gen. 2. 17, 3. 22. (δ) Gen. 2. 9, 16, 3. 22.

S. 2. Errant adeò Sociniani, Adamo & Hevæ nonnisi *animam expertem omnis injustitia seu obliquitatis tribuentes*, plus ultra, nullam justitiam originalem agnoscentes vid. supra. Nec minus Remonstrantes. Licet enim fateantur in hominis voluntate & affectibus *rectitudinem* quendam, seu *justitiam originalem* locum habuisse, apparet tamen re ipsâ, justitiam originalem primorum nostrorum pa-

geri

entum illi facultati Liberi Arbitrii, contradistinctam, illi non tribuere, & sic sub nomine *recti animi*, ludere non sine suspitione Syncretismi Sociniani. Contra *Reclitudo*, illa animi poterat quidem etiam insinuare *justitiam illam originalem*, prout sanè Ecclesiastes c. 7. vers. 30. hanc explicuit per *reclitudinem*: ceteram, sic per illam non tantum intelligenda erat *remotio iniustitiae*, nec saltem positio *naturalis potentiae, intellectus scilicet, & voluntatis liberae: sed & iustitiae, veritatis & sanctimoniae*, de qua Ap: loco supra alleg: quæ adeò totum hominem ejusque intellectum, voluntatem & affectus & actiones intimè perficiebat, sic ut in Primis nostris parentibus ad *imaginem DEI* creatis illa splendidissimè illuxerint, quæ per novam Creationem à DEO in regenitis in hac vitâ reparantur & restaurantur, & in alterâ demum vitâ consumantur.

THESES. V.

Essentia ipsa Hominis, ipsaque adeo natura intelligentiæ & voluntatis, à Mose non proponitur in voce *imaginis*; sed *Homini* (α) & adeò æqvè vox imaginis ac similitudinis referenda est ad dona illa conditricis gratiæ, concreatâ homini in ipsâ productione naturæ, ut nec cum hac sint eadè, nec huic *adventitia*, quia in eodem instanti, & per eundem actum diviniæ bonitatis, (β) naturæ sunt impressa, & sic concreatâ. (α) Gen. i. 26, 27, s. 1, (β) Gen. i. 31, 2. 25, 3. 17, 22.

§. 2. Sanè pro distinctione illa vòcum, sic, ut *imago* referatur ad naturam intelligentiæ & voluntatis, *similitudo* ad sapientiam & justitiam, non obscure militant autoritates Patrum, ex quibus Basilius: *imago*, inquit, *est ipsa natura mentis & voluntatis*, unde Pontificii concludere volunt, *Adamum, peccando, non imaginem DEI, sed similitudinem perdidisse*: ceterum *ἀνευδοξία* saltem fuit vocabuli, nec deest in contrarium autoritas Patrum, quomodo Ambrosius, *Adamum* quidem ante peccatum fuisse *imaginem cælestis* dicit: sed per lapsum, illa positâ, sumisse *imaginem terrestris*, per latrones, vel *angelos noctis & tenebrarum despoliatum indumentis vitæ spiritualis*, imò & Irenæus descripsit per *Scolam sanctitatis, quam in Adamo perditam in Christo Jesu recuperemus*. Pontificii hic notandi, quod,

α & β

cum

cum nobis impudent, dogma de *Originali iustitia* primo homini naturali, ipsi IMAGINEM ponant in *naturâ intelligentiâ & voluntatis*, & sic cum Pelagianis ex parte, non solum in eodem principio: sed & sine convenient.

§. 3. Nec probandus Junius, qui in Disp. cum Arminio imaginem essentialem intellexit, & ad naturalia, seu substantiam retulit, ut sic *Imago DEI*, ad quam conditus Adamus, per lapsum fuerit corrupta, sed non amissa, vel sublata: sed prout *Adamus est factus ad similitudinem DEI*, sic etiam *Adamus lapsus Sexuum genuerit ad similitudinem DEI* Genes. 5. 1. 2. 3. Ita scilicet imago DEI & imago Adami lapsi, non differret essentiâ, sed saltem modo: ibi Imago DEI integra: hic deformata, ut sic imago DEI adhuc insit homini naturaliter. Contra distinctio illa inter imaginem essentialem & respectivam, in voce אֱלֹהִים locum non habet, quæ hic tota respectiva est, ad fundamentum Imaginis, quod est in voce אָדָם , prout termini relationis sunt DEUS & homo.

THESS. VI.

Excellentia primaria Hominis integri non ponenda est in Dominio Adami in bruta Gen. 1. 28, 2. 19. 20.

§. 1. Contrarium urgent Remonstrantes, qui licet videri velint, se de ratione *imaginis* rigorosè disquirere nolle, judicant tamen imaginem DEI potissimum consistere in *Dominio Adami in ceteras creaturas*. Rationes autem frivolarum sunt (1) quod talis Dominii fiat mentio in Creatione hominis Gen. 1. 26, (2) quod imago DEI, tribuatur homini etiam post lapsum Gen. 9. 6. Utrobique paralogismus est pravæ illationis, & ex Textu potius probatur contrarium: scilicet quod post hominem jam plenissimè conditum ad imaginem DEI & divinâ benedictione confirmatum, demum eidem imponitur, illud in imaginis divinæ voce primariò non intelligitur. At qui Dominium illud &c. E.

THESS. VII.

Imago DEI complectebatur quoque immortalitatem æque ac impassibilitatem adversorum (α) nec saltem animæ immortalitas, æquè fuit necessaria ex instituto DEI ac Angelis, ut habilis esset ad præmia & eventualiter ad æterna supplicia accipienda (β) sed & corporis, (γ) Nec futura

crana

erant in statu integritatis mala, hominem ad mortem dispositura, neque his malis retundendis arbor vitæ fuit condita. (α) Gen. 1. 31. Apoc. 2. 7. (β) 2. Cor. 5. 10. Rom. 14. 10, (γ) Rom. 5. 12. 1. Cor. 15. 16. (δ) Apoc. 22. 21.

§. 2. Errant ad eò Remonstrantes, qui in Examine Censuræ cap. 5. id circò, inquirunt, data fuit homini arbor vitæ in paradiso, ut mala omnia ad mortem disponentia, vel apta nata corruptionem corpore humano inducere, esu fructus ejus anteverteret aut tolleret, veluti præsentissimo mortis & corruptionis antidoto.

THES. VIII.

Imago DEI, seu originalis justitia & sanctitas in Adamo non fuit essentialis forma, vel substantia hominis (α), nec Physicè loquendo, aliquid fluens aut dependens ex principiis naturæ, qua ratione Naturalem fuisse negamus: (β) sed tota accidentalis, etsi ipsius essentiæ & humanæ naturæ coram DEO rectitudo, perfectio, & cum DEO *ἁποκρίνω* conformatio, per gratiam conditricem Adamo creata, cumque ejus natura propagabilis & propaganda, atque hoc sensu non supernaturalis, sed naturalis. (α) Gen. 1. 26. 27. (β) Colof. 3. 12, (γ) Gen. 5. 1, 2. 3.

§. 2. Errant hic in excessu Pelagiani & Flaciani, ipsum corpus & animam, seu naturam hominis in suis potentiis & operationibus naturalibus consideratam pro imagine hæc divina habentes, & ex eadem hypothese in contrarias hæreses declinantes: prout in defectu Scholastici & Pontificii, per aureum frenum in equo, vel sertum in Capite virginis Originalem justitiam primi hominis describendo: Nec minus iidem, pro justitiâ originali primo homini merè adventicia, & sic supernaturali, pronuntiando.

THES. IX.

Ante Peccatum homo morti subjectus non fuit per naturam, nec actu moriturus, nec, si propagasset speciem integri mortalis futurus: sed immunis esse potuit perpetuò à morte, non æternâ saltem; sed & temporali, neque

quæ abinevitabilitate solum mortis: sed & ipsam mortalitatem, per conditricem gratiam, per quam accepit in eodem instanti integram immortalem naturam, seu & possibilitatem non moriendi, & impossibilitatem moriendi per causam naturalem, quoad usque non deficeret à DEO per peccatum, atque adeo immunitas à mortalitate & morte non absoluta fuit: sed hypothetica, naturalis, non speciei additicia, nec vel providentiæ, velut æquæ in statu integro futuræ, imò tum ex naturâ DEI, tum creaturæ seu rei semper necessariæ, vel ordinati ejus, arboris maximè vitæ, exclusiva. Gen. 2. 17, 3. 22. Rom. 5. 12,

§. 2. Errant, præter Arminianos, Pontificii, *corpus primi hominis* per naturam mortale asserendo, & immortalitatis bonum extrinsecum & adventicium illi tribuendo Conf. Bellarm. L. al. c. 9, 12, 13, 14, 18. Pelagiani, quorum thesin hodie propugnant Photiniani seu Sosiniani vid. Socin. loc. supr. allegatis & lib. Q. R. P. c. 5. p. 55. Catech. Racov. Ostor. & alii.

§. 3. Addatur denique his indignum Arminianorum judicium, scilicet *immortalitatem illam primi hominis rem tanti non esse, ut propterea laboretur* quia, prout inveniunt Remonstrantes, *questionem hanc, de justitiâ originali totam ineptam & inutilem censent: Titivilitio non emturi tam vilem controversiam, quæ judicio ipsorum vana est & inutilis, vid. illi in Exam. cens. cap. 5. p. 60.* Cum contrâ, hæc quæstio *de justitiâ Originali* sit omnium reliquarum principalissima, ex qua negligentè vel vitiosè decisâ, errores longè gravissimi profluunt in omnes sequentes articulos, vix deinceps corrigibiles, nisi in ipso capite occupentur & præcaveantur, quod vel sola docet praxis Papistica in Materia de Lapsum & Reparatione: interest præterea unicuique Christiano, ut memor sit unde, & quanto fastigio, in Adamo excederit? Observetur quoque hic Syncretismus Pelagiano-Sociniano-Papisticus, quando ad quæstionem *an primus homo conditus fuerit per naturam mortalis, an immortalis?* Magno consensu respondeat, ad primum affirmando, ad secundum negando,

Ad Praecellentem
DOMINUM RESPONENTEM
De Gratiâ humano generi in primo nostro Parente collatâ
ipsoque sic
HOMINE INTEGRO.

Gratia, quàm fuerit primorum maesta Parentum,
Quodq; decus mentis, Corporis atq; Loci
Hactibi materies sacra clarissima palma.
Ut cecidit, tamen, haut de meminisse, juvat.
Quod cecidit, satis hoc reparavit morte Redemptor.
Panditur &, clausus qui Paradisus erat
Hoc age nunc, Domino studiumque probare memento,
Non poteris patria displicuisse tua
Quæ licet haut Mystèa careat (res certa) fideli.
Si pergas, per Te clarior esse potest.

AUGUSTUS VARENIUS, D.

Quando Dei studium solers in imagine ponis,
Jam METÈRE mihi es mentis imago bonæ.
Amiffas serutaris opes, & divite cornu
Quas tulit atra lues reddit amica fides,

Doctiss. DN. Respondenti
gratul. scrib.

J. C. SCHOMERUS, D.

<p>W Et seiner Sinnen Aufsucht lenken Gerade nach dem Himmel zu/ Und stetig nur an das gedencet Was giebt die rechte Seelen-Ruh; Muß von der Tugend Flügel laihen Gedencet er sich zu befreien.</p>	<p>Nicht kan uns Yearus Gefider/ Hintragen zu den Stern-Altan/ Das Wachs zerschmelzt/er fällt nider Drum such' man eine andre Bahn- Einbildung treugt/der Wahn betrieaget Wie mancher liegt/un' meiner flieget 3. Willu</p>
--	--

3.

Wiltu dich selbst nicht betriegen
 So nim die Sinnen-Probeführ.
 Daß Eisen muß verrostet liegen
 So nicht gebraucher' glaube mir.
 Den wer da wil der Trägheit fröhnen
 Den muß zu letzt der Aufßgang höhnen.

4.

Mein Freund! er hat die Tugend flügel
 So geht er wohl und glücklich fore
 Die That ist hier des Fleisses Spiegel
 Ja selbst des große Moxens Worr.
 Glaub mir die Lehr vö Unschuld-stande
 Nähmt' euren Fleiß dem Vaterlande.
 Diese wenige Zeilen setze seinem Hochwehristen
 Freunde und Gönner/ in Zeichen seiner
 Freund-gewogenheit

J. Lindemann.

Cabbala Gematria Trigonalis Alphabetum.

1. 3. 6. 10. 15. 21. 28. 36. 45. 55. 66. 78. 91. 105. 120. 136. 153. 171. 190. 210.
 A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. U.
 231. 253. 276. 300.
 W. X. Y. Z.

101. 555. 862. 306.
DN. Johannes Christoph. Meier. (1824.
perlusum Cabbala Δ
 261. 530. 381. 582. 70. (1824.
 Heu! amisit imaginem summi DEI.

* * * * *

<p>EHeu! quam miser, & quam lacrymabilis
 Post lapsū est hominis terrigeni status!
 Quot morbis premitur, quotq; periculi
 Quælo, sustinet impetus!
 Si nunc est validus, cras jacet impotens,
 Si nunc est vegetus, cras ferè mortuus,
 Si nunc est sapiens, cras sapientia.
 Omnis cessat & aufugit.</p> | <p>Ast, audi, quoniam non reparabilem,
 Felicemq; statum pro dolor! integrum
 Neglexit temerè, profus <i>imaginem</i>,
 <i>Amisit similem Deo</i>:
 Ac hinc exoritur cuncta molestia
 En! hinc proveniunt tot mala noxia;
 Quod, MEIERE, doces, dulce domus tuæ
 Et cunctæ patriæ decus,</p> |
|---|--|

Adsit porro Tibi rebus in omnibus
 Summi perpetuò gratia Numinis,
 Adsit, Teque regat, sic voveo; Deus
 Exaudi calidas preces!
 Sic præstantissimo Dn. Respondenti, amico suo certissimo,
 gratulabundus apprecatur

JOHANN LUDOLPH. Elers/ Bard, Lun.

erant in statu integritatis mala, hominem a
situra, neque his malis retundendis arbor
(a) Gen. 1. 31. Apoc. 2. 7, (β) 2. Cor. 5. 10. Rom
5. 12. 1. Cor. 15. 16- (δ) Apoc. 22. 21.

§. 2. Errant adeo Remonstrantes, qui in Ex
5. id circò, inqviunt, data fuit homini arbor vita in
omnia ad mortem disponentia, vel apra nata co
humano inducere, esu fructus ejus anteverteret au
sentissimo mortis & corruptionis antidoto.

THES. VIII.

Imago DEI, seu originalis justitia &
mo non fuit essentialis forma, vel substan
nec Physicè loquendo, aliquid fluens
principiis naturæ, qua ratione Naturalen
(β) sed tota accidentalis, etsi ipsius esse
naturæ coram DEO rectitudo, perfectio,
χρῆσις conformatio, per gratiam condit
creata, cumque ejus natura propagabili
atq; hoc sensu non supernaturalis, sed nat
26. 27. (β) Colof. 3. 12, (γ) Gen. 5. 1, 2, 3.

§. 2. Errant hic in excessu Pelagiani & Fla
animam, seu naturam hominis in suis potentiis
turalibus consideratam pro imagine hâc divina h
hypothesi in contrarias hæreses declinantes: pro
latici & Pontificii, per aureum frenum in equo,
se virginis Originalem justitiam primi homini
minus iidem, pro justitiâ originali primo homin
sic supernaturali, pronunciando.

THES. IX.

ANte Peccatum homo morti subje
naturam, nec actu moriturus, nec,
ciem integri mortalis futurus: sed immu
petuò à morte, non aternâ salutem; sed

